

1994. július 20. - **Ez a halk szavú muzsikus türelmesen várt arra, hogy egyszer majd eljön az ő napja.** És íme eljött. Idén, április 30-án egész Európa megismerhette a szerény gitárost.

A színpadon nem frontember, a második sorban érzi jól magát. No és persze a gitárjával egy csendes szobában.

1974-ben a VSZM kultúrházban Illés Lajos egy ügyes amatőr bandára akadt. A gitárosuk Jenei Szilveszter volt. Az év őszén be is mutatkoztak és megkezdték a Szovjetunió meghódítását. A hazai siker három év múlva érett be: '77-ben első díjat nyertek a Metronóm fesztiválon. Így vált Szilveszter profi zenésszé.

Egy terézvárosi - régen szép volt - bérház újonnan kialakított tetőtéri lakásában beszélgetünk. Az alsó szinten a két kisgyermeket pesztrálja a kis feleség, Csergő Éva, mi pedig a leendő zeneszobába vonulunk vissza. Fehér fal, méteres fagerendák és kilátás a szomszédos háztetők fölé. Ide nem hallatszik fel a világváros nyüzsgése.

– Ezt a dalt mióta tartogatod a tarsolyodban?

– Régóta. Az évek folyamán alakulgatott a dallama és a szövege is. Arra készültem, hogy majd a saját lemezemre fölveszem. A legkevesbé arra gondoltam, hogy sikeres fesztiválnótává válik. Őt dalom közül ezt választották ki a szerkesztők. Ha nincs ez a fesztivál, talán ez is éppúgy elsikkad, mint a már eddig megírt és megjelent dalaim többsége.

– Hány ehhez fogható kitűnő nóta van még a dalosfüzetedben?

– Rengeteg, de csínján kell bánni a minősítéssel. Ha sok ilyen van, akkor unalmasan egyhangúak is lehetnek. Az viszont igaz, hogy szívesen írok ilyen melankolikus hangulatú dalokat. Azt szokták mondani, hogy a

zenében a szünet, a semmi, sokkal hangsúlyosabb, mint a tutti, amikor minden hangszer teljes hangerővel szól. Nem a tempó vagy a hangerő a fontos, hanem hogy „térben” és időben miként helyezkednek el a hangok.

– Tehát fontosak a csöndek is...

– Nagyon. A zenében ez is ugyanúgy működik és hat, mint a hang.

– De fontos a szöveg is, amely a szorongató egyedüllétről szól.

– Arról, hogy bár vannak körülötted ezrével, hiába nagy a nyüzsgés, magányos vagy. Bár nekem is széles ismeretségi és baráti köröm van, igazi társ kevés akad. Van, aki világéletében magányos marad. Úgy látszik, én is ilyen vagyok.

– A gitárod az igazi társad.

– Talán egy csendes szobában érzem magam a legjobban, a gitárom és a könyveim társaságában.

– Visszahúzódó alkat vagy. Gyermekként is ilyen voltál?

- Nem játszottam a nagyszájú bandavezért, de nekem is voltak csintalan korszakaim, én is kerültem néha az iskolát.

- Milyennek látod a jövőt?

– Nem vagyok borúlátó, vannak távlati terveim és remélem, hogy megtalálom a helyem ebben a meglehetősen nagy társadalmi és politikai összevisszaságban. Szerződésem van az EMI-Quinttel, ez ugyan csupán jogdíjat jelent, fizetést nem, de nyújt némi biztonságot, azt az érzést, hogy szükség van a munkámra.

– Az életed korábbi társainak és a feleségednek talán könnyebb a helyzete melletted, mint

annak, aki egy sztár típusú zenésszel él együtt.

– Lehet, nem tudom. Talán ők ezt másként látják - neveti el magát, mintha cáfolni akarna. - Az biztos, hogy én sohasem vagyok egy könnyű eset.

– Mit gondolsz, milyen lesz a mostani siker folytatása?

– Sokak szerint ez egy nagy lehetőség a nemzetközi kiugrásra. Mindenesetre most élénk az érdeklődés a szerzeményeim iránt. A Waener Chapell világhírű zeneműkiadó már megvette a lemez összes dalát „tokkal vonóval”, és kiadja a fesztiválnóta angol változatát. Több meghívásunk is van, többek között már Dublinban meghívtak az őszi vilniusi dalfesztiválra.

– Csak így tovább, Szilveszter! Nekünk, millióknak, nyugodtan elmondhatod ezután is a vétkeidet. **Z. Z.** A szerző felvétele